

Sygn. akt. I C 329/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 listopada 2021 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni - I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: asesor sądowy Mateusz Berent

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Małgorzata Świsł

po rozpoznaniu w dniu 28 października 2021 r. w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko J. K.

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powódki Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz pozwanego J. K. kwotę 3600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

UZASADNIENIE

(treść żądania)

1. Powódka Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wniosła pozew przeciwko J. K. o zapłatę:

1) kwoty 29.344,02 zł tytułem należności głównej wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości czterokrotnej stopy procentowej kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego – nie wyższej niż odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 18 marca 2021r. do dnia zapłaty;

2) kwoty 1.395,76 zł tytułem odsetek umownych naliczonych od dnia 26 marca 2015r. do dnia 30 sierpnia 2015r.,

3) kwoty 14.091,93 zł tytułem odsetek za opóźnienie (od zadłużenia przeterminowanego) naliczonych od 30 kwietnia 2015r. do 17 marca 2021r.

2. W uzasadnieniu pozwu powódka podniosła, że pozwany posiada w stosunku do powódki wymagalne zadłużenie z tytułu umowy limitu w koncie osobistym nr (...) zawartej w dniu 16 maja 2013 r. objętej ugodą z dnia 30 marca 2015 r. W związku z opóźnieniem w spłacie, zgodnie z art. 75c ustawy Prawo bankowe powódka w dniu 16 czerwca 2015 r. wezwała pozwanego do zapłaty z zagrożeniem wypowiedzenia umowy. Wobec bezskuteczności wezwania, pismem z dnia 24 lipca 2015r. bank wypowiedział umowę. Jak wskazano, termin wypowiedzenia upłynął z dniem 30 sierpnia 2015 r. i roszczenie stało się wymagalne z dniem 31 sierpnia 2015r. W dniu 11 sierpnia 2017 r. powódka wystąpiła z pozwem w elektronicznym postępowaniu upominawczym. Postępowanie zostało umorzone przez Sąd Rejonowy w Gdyni postanowieniem z dnia 19 kwietnia 2018 r. Zdaniem powódki wniesienie pozwu i umorzenie postępowania doprowadziło do przerwania biegu terminu przedawnienia. Bieg terminu przedawnienia rozpoczął się na nowo od

dnia 20 kwietnia 2018r. Na poparcie swojego stanowiska powódka powołała się na pogląd prawny Sądu Najwyższego wyrażony w uchwale w sprawie o sygnaturze akt III CZP 66/13.

(pozew k. 2-3v)

(stanowisko pozwanego)

3. Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości. W pierwszej kolejności pozwany zakwestionował wartość przedmiotu sporu, wskazując, że powinna zostać określona na kwotę 44.832 zł. Nadto, podniósł zarzut przedawnienia roszczenia, podnosząc, że roszczenie wynika z umowy o kredyt konsumencki, która nie zmienia ogólnych terminów przedawnienia. Pozwany zakwestionował pogląd prawny wskazany w uchwale SN w sprawie o sygnaturze akt III CZP 66/13 i powołał się na głosę krytyczną do tej uchwały, a także podniósł, że powyższa uchwała utraciła aktualność w związku ze zmianą art. 505³⁷ § 2 kpc. Nadto, pozwany zwrócił uwagę, że ugoda miała wejść w życie z dniem jej podpisania z mocą obowiązującą od dnia 26 marca 2015 r. pod warunkiem dokonania przez dłużnika najpóźniej w dniu podpisania ugody kwoty wskazanej przez bank. Tymczasem pozwany nie dokonał uiszczenia opłaty uwiarygadniającej, a tym samym ugoda nie doszła do skutku.

(odpowiedź na pozew k. 71-81)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

4. Od 2008r. pozwany J. K. prowadził działalność gospodarczą. W ramach tej działalności kilkakrotnie zawierał z powódką Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowy kredytowe.

(dowód: przesłuchanie pozwanego J. K., płyta CD k. 102)

5. W dniu 16 maja 2013r. pomiędzy powódką Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W. a pozwanym J. K. została zawarta umowa limitu w koncie osobistym nr (...). Na podstawie tej umowy powódka przyznała pozwanemu limit do rachunku (...) stanowiący odnawialną linię kredytową. Całkowita kwota limitu wynosiła 27.900 zł, zaś okres kredytowania została ustalony do dnia 5 kwietnia 2014r. z możliwością przedłużenia na kolejny okres bez konieczności zawierania nowej umowy.

(dowód: umowa limitu w koncie osobistym nr (...) k. 7-8v, Regulamin ogólny otwierania i prowadzenia rachunków bankowych dla osób fizycznych w Banku (...) S.A. k. 21-25v)

6. W dniu 30 marca 2015 r. strony zawarły umowę ugody nr 2673/WDD-CT/2015/B, która miała regulować warunki spłaty zadłużenia pozwanego wobec banku z tytułu umowy limitu w koncie osobistym. Dłużnik potwierdził, że według salda z dnia 26 marca 2015 r. jego zadłużenie wynosi łącznie 29.562,19 zł, na co składa się: należność główna w kwocie 29.344,02 zł; odsetki umowne naliczone od należności głównej w kwocie 206,38 zł; odsetki przeterminowane od należności głównej w kwocie 11,79 zł. Od dnia zawarcia ugody bank miał naliczać w okresach miesięcznych odsetki od pozostającej do spłaty kwoty z tytułu należności głównej według stałej stopy procentowej w wysokości 10,00 % w stosunku rocznym (§ 1). Dłużnik miał dokonać spłaty ww. zadłużenia, powiększonego o naliczone odsetki w 30 miesięcznych ratach płatnych każdego miesiąca, w tym 17 rat w wysokości 1000 zł każda, 17 rat w wysokości 1171,62 zł każda oraz ostatnia rata wyrównująca (płatna do dnia 30 września 2017 r.). W okresie obowiązywania ugody, w przypadku opóźnienia się dłużnika ze spłatą należnych rat bank od niespłaconych w terminie rat kapitałowych naliczać miał odsetki od zadłużenia przeterminowanego w wysokości określonej w Cenniku usług, które na dzień podpisania umowy wynosiły 10,00 % w stosunku rocznym. Odsetki powinny być uregulowane wraz ze spłatą wymagalnej raty (§ 2). Niedotrzymanie przez dłużnika któregokolwiek z postanowień ugody, a w szczególności ponad 14 – dniowe opóźnienie w spłacie którejkolwiek z rat, a także powstanie należności wymagalnych w przypadku nieterminowych spłat należności wynikających z innych transakcji zawartych z bankiem, a nie wynikających z przedmiotowej ugody, upoważniało bank do rozwiązania ugody w wyniku wypowiedzenia, a następnie do windykacji należności w trybie wybranym przez bank. Termin wypowiedzenia wynosił 14 dni i biegł od daty doręczenia wypowiedzenia. Po

rozwiązaniu umowy w trybie wypowiedzenia całość niespłaconego przez dłużnika zadłużenia wynikającego z umowy łącznie z odsetkami określonymi w umowie podlegało natychmiastowej spłacie (§ 7). Umowa miała wejść w życie z dniem jej podpisania z mocą obowiązującą od dnia 26 marca 2015 r. pod warunkiem dokonania przez dłużnika najpóźniej w dniu podpisania umowy wpłaty kwoty uwiarygadniającej wskazanej przez bank (§ 9). Umowa nie stanowiła odnowienia w rozumieniu art. 506 kc.

(dowód: umowa umowy nr 2673/WDD-CT/2015/B, k. 9-13 wraz z załącznikiem nr 1, k. 14)

7. Z uwagi na trudną sytuację finansową i liczne zobowiązania pozwany nie uiścił kwoty uwiarygadniającej wskazanej przez bank.

(dowód: przesłuchanie pozwanego J. K. płyta CD, k. 102)

8. Pismem z dnia 16 czerwca 2015 r. powódka wezwała pozwanego do zapłaty zadłużenia przeterminowanego w kwocie 2.016,74 zł w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania pod rygorem podjęcia przez bank działań windykacyjnych oraz wypowiedzenia warunków umowy.

(dowód: wezwanie z dnia 16 czerwca 2015r. k. 15)

9. Pismem z dnia 24 lipca 2015r. powódka złożyła oświadczenie o wypowiedzeniu umowy umowy nr 2673/WDD-CT/2015/B z 14 – dniowym terminem wypowiedzenia liczonym od daty doręczenia pisma. Wypowiedzenie zostało przesłane na adres dłużnika G. ul. (...) i po dwukrotnym awizowaniu została zwrócona nadawcy w dniu 19 sierpnia 2015r.

(dowód: wypowiedzenie z dnia 24 lipca 2015r. k. 16, przesyłka pocztowa zawierająca skierowane do pozwanego oświadczenie o wypowiedzeniu umowy k. 17)

10. W dniu 9 czerwca 2017 r. powódka skierowała do pozwanego kolejne wezwanie do zapłaty tym razem kwoty 36.003,07 zł w terminie 7 dni od doręczenia wezwania. Przedmiotowe pismo zostało pozwanemu doręczone w dniu 10 lipca 2017r.

(dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 9 czerwca 2017r. k. 18 wraz z zpo k. 18)

11. Saldo niespłaconego kapitału limitu wynosi 29.344,02 zł.

(dowód: zestawienie transakcji k. 20)

12. W dniu 11 sierpnia 2017r. powódka wniosła przeciwko pozwanemu do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym o zapłatę kwoty 36.003,07 zł, na którą składały się:

- kwota 29.344,02 zł tytułem należności głównej wynikającej z umowy limitu w koncie osobistym nr (...) zawartej w dniu 4 kwietnia 2008 r. objętej umową z dnia 30 marca 2015r. ewidencjonowanej na rachunku (...) wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie, ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 9 czerwca 2017r. do dnia zapłaty;

- kwota 1.395,76 zł tytułem odsetek naliczonych od ww. należności głównej za okres od 28 lutego 2015r. do 30 sierpnia 2015r.;

- kwota 5.263,29 zł tytułem odsetek od należności przeterminowanych naliczonych za okres od 30 kwietnia 2015r. do dnia 8 czerwca 2017r.

13. Sprawa została zarejestrowana pod sygnaturą VI Nc-e 1539219/17.

(dowód: pozew z dnia 11 sierpnia 2017r. w elektronicznym postępowaniu upominawczym k. 36-38v)

14. W dniu 25 października 2017r. Referendarz sądowy Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty, uwzględniając powództwo w całości.

(dowód: nakaz zapłaty z dnia 25 października 2017r. k. 39)

15. Pozwany wywiódł sprzeciw od ww. nakazu zapłaty. Postanowieniem z dnia 10 stycznia 2018r. Referendarz stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty i przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Gdyni.

(dowód: sprzeciw od nakazu zapłaty k. 42v-44v, postanowienie k. 47)

16. Postanowieniem z dnia 19 kwietnia 2018r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt I C 218/18 Sąd Rejonowy w Gdyni umorzył postępowanie na podstawie art. 505³⁷ § 1 kpc.

(dowód: postanowienie z dnia 19 kwietnia 2018r. k. 50)

Sąd zważył, co następuje:

(ocena dowodów)

17. Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów oraz dowodu z przesłuchania pozwanego.

18. Dokonując oceny zebranego materiału dowodowego, zważyć należy, iż wymienione w ustaleniach stanu faktycznego dokumenty prywatne w postaci umowy limitu w koncie osobistym, umowy ugody, wezwań do zapłaty, wypowiedzenia nie były kwestionowane, zaś Sąd z urzędu nie doszukał się żadnych okoliczności mogących wzbudzać wątpliwości co do ich autentyczności czy wiarygodności. Ponadto, brak było jakichkolwiek podstaw do kwestionowania orzeczeń wydanych w toku spraw o sygnaturach VI Nc-e Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie oraz I C 218/18 tut. Sądu. Powyższe orzeczenia mają charakter dokumentów urzędowych w rozumieniu art. 244 kpc i w związku z tym korzystają z domniemania autentyczności i zgodności z prawdą wyrażonych w nich oświadczeń, czemu żadna ze stron nie zaprzeczyła w trybie art. 252 kpc.

19. Natomiast całkowicie nieprzydatny do rozstrzygnięcia sprawy był dowód w postaci zrzutu ekranu dołączonego do pisma procesowego z dnia 30 sierpnia 2021r. Na podstawie tego dowodu nie sposób ustalić, jakiego stosunku prawnego on dotyczy (brak jakichkolwiek oznaczeń umożliwiających określenie umowy, której dotyczyła wskazana wpłata).

20. Sąd dał wiarę zeznaniom pozwanego J. K.. Zdaniem Sądu zeznania te były szczere, logiczne, wewnętrznie spójne i nie pozostawały w sprzeczności z żadnymi innymi dowodami, a także nie budziły wątpliwości w świetle zasad doświadczenia życiowego.

(rozstrzygnięcie i podstawa prawna żądania)

21. Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

22. Swoje roszczenia powódka wywodziła z umowy limitu w koncie osobistym nr (...) zawartej w dniu 16 maja 2013r., następnie objętej ugodą nr 2673/WDD-CT/2015/B z dnia 30 marca 2015r. Podstawę prawną powództwa stanowiły przepisy art. 917 k.c. w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz.U. z 2019 r. poz. 1083). Stosownie do pierwszego z powołanych przepisów przez ugodę strony czynią sobie wzajemne ustępstwa w zakresie istniejącego między nimi stosunku prawnego w tym celu, aby uchylić niepewność co do roszczeń wynikających z tego stosunku lub zapewnić ich wykonanie albo by uchylić spór istniejący lub mogący powstać. Z kolei, wedle art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255 550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który

kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. W myśl art. 3 ust. 2 pkt 5 powołanej ustawy za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę o kredyt odnawialny. Konsumencki charakter umowy limitu wynika wprost z postanowień umowy (§ 15).

(zarzut przedawnienia, przerwanie biegu przedawnienia)

23. W pierwszej kolejności należało rozważyć podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia. J. K. kwestionował bowiem twierdzenia powódki, że bieg terminu przedawnienia został przerwany na skutek wytoczenia przez powódkę powództwa w elektronicznym postępowaniu upominawczym, nie podzielił przy tym stanowiska SN zawartego w uchwale z dnia 21 listopada 2013r. III CZP 66/13, na które powódka powoływała się w pozwie. Odnosząc się do ww. zarzutu wyjaśnić należy, iż w okolicznościach niniejszej sprawy zastosowanie znajdzie trzyletni termin przedawnienia przewidziany dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej (art. 118 k.c.). Jeśli chodzi natomiast o termin wymagalności roszczenia, to w przypadku skuteczności ugody zawartej w dniu 30 marca 2015r., roszczenie powódki stałoby się wymagalne z dniem następnym po upływie 14 – dniowego terminu wypowiedzenia. W pozwie wskazano, iż termin wypowiedzenia upłynął z dniem 30 sierpnia 2015r., a tym samym roszczenie stało się wymagalne z dniem następnym. Przy założeniu, że nie nastąpiło żadne zdarzenie, które przerwałoby bieg terminu przedawnienia, roszczenie uległoby przedawnieniu z dniem 31 sierpnia 2018 r.

24. Kwestią sporną pozostawało ustalenie, czy wskutek wytoczenia powództwa w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 11 sierpnia 2017 r. doszło do przerwania biegu terminu przedawnienia. Zgodnie z treścią art. 123 § 1 pkt 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Mimo zarzutów pozwanego Sąd podzielił pogląd prawny wyrażony przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 21 listopada 2013 r., III CZP 66/13, iż wytoczenie powództwa w elektronicznym postępowaniu upominawczym zakończonym umorzeniem postępowania na podstawie art. 505³⁷ § 1 k.p.c. przerywa bieg terminu przedawnienia. Niemniej w rozpatrywanym przypadku pogląd ten nie ma zastosowania. Zważyć bowiem należy, iż roszczenie dochodzone przez powódkę przed Sądem Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie w sprawie o sygnaturze VI Nc-e 1539219/17 nie jest tożsame z roszczeniem będącym przedmiotem niniejszego postępowania. Jak natomiast wskazuje się w judykaturze określona w art. 123 § 1 pkt 1 kc czynność przerywa bieg terminu przedawnienia **tylko** w odniesieniu **do tego samego roszczenia**, którego ona dotyczy, a nie w stosunku do pozostałych roszczeń wynikających z danego stosunku prawnego. Tożsamość roszczenia oznacza natomiast jego tożsamość podmiotową oraz tożsamość przedmiotową (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 września 2015r., I CSK 863/14, L.; podobnie wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 6 lipca 2017r., I ACa 183/17, L.). Z treści pozwu wniesionego w elektronicznym postępowaniu upominawczym wynika, że powódka swoje roszczenia wywodziła z umowy limitu w koncie osobistym nr (...) zawartej w dniu **4 kwietnia 2008r.** objętej ugodą z dnia 30 marca 2015r. ewidencjonowanej na rachunku (...). Tymczasem, wedle twierdzeń powódki zawartych w pozwie roszczenie dochodzone w niniejszej sprawie miało wynikać z umowy limitu w koncie osobistym nr (...) zawartej w dniu **16 maja 2013r.** objętej ugodą z dnia 30 marca 2015r. W świetle zeznań pozwanego nie budzi wątpliwości, że – poza umową z 16 maja 2013r. – strony zawierały także inne umowy, również dotyczące limitu w koncie osobistym. W związku z powyższym, nie ma dostatecznych podstaw do uznania, że pozew złożony w epu dotyczył tego samego stosunku prawnego, z którego powódka wywodzi roszczenia w niniejszej sprawie. Z uwagi zatem na fakt, że powoływane umowy ugody odnosiły się do różnych stosunków prawnych nie sposób uznać, że pozew wniesiony w dniu 11 sierpnia 2017r. spowodował skutek w postaci przerwania biegu przedawnienia roszczenia będącego przedmiotem niniejszego postępowania. W tym stanie rzeczy należało uznać, że w dacie wniesienia pozwu w niniejszej sprawie (23 marca 2021r.) roszczenie było już przedawnione mając na względzie wskazaną powyżej datę wymagalności roszczenia.

25. W ocenie Sądu bez znaczenia dla biegu terminu przedawnienia pozostaje zmiana brzmienia przepisu art. 505³⁷ k.p.c. w związku z wejściem w życie z dniem 7 lutego 2020r. ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy -

Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2019 r. poz. 1469). Roszczenie bowiem uległo przedawnieniu przed wejściem w życie powyższej nowelizacji.

(brak dojścia ugody do skutku)

26. Nadto, odnosząc się do dalszych zarzutów pozwanego, należało podzielić przedstawioną w odpowiedzi na pozew argumentację dotyczącą bezskuteczności umowy ugody. Zgodnie z treścią § 9 tejże umowy, ugoda miała wejść w życie z dniem jej podpisania z mocą obowiązującą od dnia 26 marca 2015r. pod warunkiem dokonania przez dłużnika najpóźniej w dniu podpisania ugody wpłaty kwoty uwiarygadniającej wskazanej przez bank. W toku niniejszego postępowania strona powodowa nie zdołała wykazać, że pozwany uiszczył opłatę o jakiej mowa w przytoczonym postanowieniu umowy. Nie sposób bowiem za wiarygodny dowód na tę okoliczność uznać zrzut ekranu dołączony do pisma procesowego powódki z dnia 30 sierpnia 2021r. Przede wszystkim nie sposób dopatrzeć się związku pomiędzy wskazanymi w tym „dokumencie” danymi a przedmiotowym stosunkiem prawnym. Brak tam jakichkolwiek oznaczeń (np. numerów i dat umów), które pozwalałyby uznać, że dotyczy on umowy ugody z dnia 30 marca 2015r. Mało tego, wątpliwe, czy dotyczy stosunku prawnego, którego stroną jest J. K. (wymieniony jest podmiot o nazwie JK E. z siedzibą w G.). Zwrócić także należy uwagę, że wpłata uwidoczniła na ww. zrzucie została dokonana przed zawarciem ugody (18 marca 2015r.). W rozpatrywanym przypadku umowa została zawarta pod warunkiem zawieszającym ze skutkiem od dnia 26 marca 2015r ., co oznacza, że powstanie skutków czynności prawnej zostało uzależnione od zdarzenia przyszłego i niepewnego. Wcześniejsza wpłata nie mogła stanowić takiego zdarzenia. Nadto, pozwany konsekwentnie zaprzeczył, aby kiedykolwiek uiszczył opłatę uwiarygadniającą. Jednocześnie Sąd dał wiarę zeznaniom pozwanego, że miał wówczas problemy finansowe i nie było go stać na uiszczenie wskazanej opłaty, a ww. transakcja uwidoczniła na zrzucie ekranu była związana z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą i pozostawała bez związku z umową ugody. W tym stanie rzeczy, brak było podstaw do uznania, że wskazana opłata została uiszczona, a tym samym, że ugoda doszła do skutku.

27. Mając na względzie wszystkie przytoczone powyżej okoliczności, na podstawie art. 917 k.c. w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim a contrario w zw. z art. 117 k.c. Sąd oddalił powództwo w całości.

28. O kosztach procesu Sąd orzekł na mocy art. 98 k.p.c. i zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy zasądził od przegrywającej niniejszy spór powódki na rzecz pozwanego kwotę 3.600 zł stanowiącą opłatę za czynności fachowego pełnomocnika będącego adwokatem w stawce minimalnej, stosownie do § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie. Zgodnie z treścią art. 98 § § 1¹ k.p.c. od kwoty zasądzonej tytułem zwrotu kosztów procesu przyznano odsetki, w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia faktycznej zapłaty.